

Chương 15

Vệ Tướng Quân Ngươi Thất Lễ

Chỉ nghe tùm bùm mấy tiếng, trong nước văng lên mấy đợt bọt sóng thật lớn, vài thanh kiếm tốt Vệ Thập Nhị từng dùng chìm thẳng vào đáy nước.

Vài món áo đen chìm chìm nổi nổi, theo nước sông trôi thẳng về phía trước, dần biến thành điểm đen nhỏ không thấy rõ.

Vệ Thập Nhị trơ mắt nhìn Tô Hồng Tụ ném chúng vào trong nước, đột nhiên ngực hần đau nhức, bỗng dưng đưa tay bưng kín miệng vết thương.

Thanh Ngọc đứng ở cửa viện, tầm mắt của nàng không rời khỏi Vệ Thập Nhị một khắc.

Chỉ thấy sắc mặt Vệ Thập Nhị xanh mét, tay phải che chặt vết thương ở ngực, tay trái buông xuống nắm thành quyền, quanh thân tản ra khí lạnh kinh người.

Đầu tiên Thanh Ngọc kinh ngạc, theo đó, nàng nhìn theo tầm mắt Vệ Thập Nhị nhìn Tô Hồng Tụ vẻ mặt không sao cả, sắc mặt lạnh nhạt, trong nháy mắt đó, giống như có từng cây châm nhỏ đâm vào ngực Thanh Ngọc, khuấy đảo đến tim gan phèo phổi của nàng, ngũ tạng lục phủ đau nhức kịch liệt.

Đây là chưa bao giờ có...

Thanh Ngọc đi theo Vệ Thập Nhị sắp ba năm, nhìn thấy hần bởi vì thắng trận mà sục sôi, bởi vì xung phong mà nhiệt huyết, bởi vì bại trận mà âm thầm chịu đựng, bởi vì ân núp mà nguy trang, nhưng nàng chưa bao giờ thấy Vệ Thập Nhị như bây giờ.

Ở trong mắt Thanh Ngọc, cho dù xảy ra chuyện gì, dù trời sập đất vùi, Vệ Thập Nhị vĩnh viễn không biến sắc, kín kẽ và trầm ổn.

Thanh Ngọc chưa bao giờ nhìn thấy Vệ Thập Nhị bộc lộ nội tâm cảm xúc chân thật của mình trước mặt người khác?

“Vệ... Tướng quân, nàng ấy nói rất đúng, không còn sớm nữa, ngài vẫn nên về cùng Thanh Ngọc, Vệ Tướng quân, vết thương trước ngực ngài cần nhanh chóng chữa trị...”

Thanh Ngọc tâm hoảng ý loạn, thậm chí quên mất cảm hận với Tô Hồng Tụ, tập trung tinh thần chỉ muốn nhanh chóng đưa Vệ Thập Nhị rời khỏi nơi này.

Trước kia nàng chưa bao giờ có cảm giác như thế, Vệ Thập Nhị cách nàng thật xa xôi, xa như sao sáng trên bầu trời chỉ có thể nhìn, lại sờ không tới, cho dù nàng ngưỡng mộ như thế nào, yêu say đắm hần như thế nào, hần vĩnh viễn không thuộc về nàng.

Ngày trước, Vệ Thập Nhị và Tô Hồng Mai hết sức thân mật, không, phải nói hẳn chỉ thân mật với một người Tô Hồng Mai, nhưng mà Thanh Ngọc lại chưa bao giờ sinh ra cảm giác giống như hôm nay.

Vệ Thập Nhị và Tô Hồng Mai mỗi tình thắm thiết, hẳn chỉ cười với một mình Tô Hồng Mai, nhưng hẳn sẽ không khổ sở vì Tô Hồng Mai.

Ánh mắt Vệ Thập Nhị rơi lên bàn không có vật gì, lại liếc nhìn cửa sổ rộng mở, một hồi lâu, hẳn chậm rãi ngẩng đầu, trông mắt đen thâm thúy nhìn Tô Hồng Tụ.

“Ta biết rõ nàng hận ta, nhưng tội gì nàng phải trút giận lên đồ mẩu thân nàng để lại cho nàng.”

“Đồ” trong miệng Vệ Thập Nhị chính là số quần áo Tô Hồng Tụ vừa mới ném vào sông đào bảo vệ thành, cũng chính ban đầu do mẩu thân nàng từng cây kim từng sợi chỉ, tự tay may cho Vệ Thập Nhị.

Tô Hồng Tụ coi những di vật mẩu thân nàng lưu lại như bảo bối, bất kể gì đều cất giấu trong ngăn kéo, cất giấu đến ổn thỏa cẩn thận.

Nhưng hôm nay, nàng lại ném toàn bộ quần áo tự tay mẩu thân nàng may, cũng có thể thấy nàng có bao nhiêu chán ghét với mấy món đồ này - hoặc nói đúng hơn là chủ nhân của những món đồ này.

“Nếu người biết ta hận người, không muốn nhìn thấy người, còn đứng lì ở đây làm gì? A, đúng rồi, Vệ Thập Nhị, ta quên, người đã đổi chủ tử, đã sớm không cần mọi chuyện đều nghe theo lệnh ta rồi. Cũng được, ai bảo ta không quyền không thế, nhà mẹ không giống như Tô Hồng Mai, trèo lên được quan hệ với Binh bộ Lại bộ, mọi chuyện đều có thể đến giúp Vệ Tướng quân.”

Tô Hồng Tụ đóng cửa sổ, xoay người lại, yên lặng nhìn Vệ Thập Nhị.

Bốn mắt nhìn nhau, hai phía nhìn nhau, trông mắt Tô Hồng Tụ lạnh nhạt không chút tình cảm.

Vệ Thập Nhị đã thu lại cảm xúc, tối tăm mãnh liệt trong mắt dần lắng đọng, cho đến khi khôi phục bình tĩnh không sóng gió như thường ngày: “Thôi, Tô Hồng Tụ, ta lười phải đấu miệng với người. Mấy năm không thấy, miệng lưỡi người bén nhọn không ít. Ba ngày sau, ta sẽ phái người dời đồ qua giúp người.”

Vệ Thập Nhị dứt lời, phẩy tay áo bỏ đi, giống như lúc hẳn tới, khí thế kinh người, một thân khí phách.

Thanh Ngọc vội vàng đi theo, chỉ nghe phía sau một tiếng nổ đinh tai nhức óc, Tô Hồng Tụ khép cửa phòng lại, mảnh ngói trên nóc nhà cũng bị hành động vô cùng thô bạo này của nàng mà rơi xuống vỡ thành hai mảnh.

Thân thể Vệ Thập Nhị không thể cảm giác mà run lên, Thanh Ngọc vội vàng tiến lên, đưa tay đỡ Vệ Thập Nhị bởi vì thương thế quá nặng, xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ.

Thanh Ngọc âm thầm khổ sở, phần nộ đầy mặt nói với Vệ Thập Nhị: “Vệ Tướng quân, chúng ta không thể cứ bỏ qua cho nàng ta như vậy, Tướng quân, chỉ cần Tướng quân ra lệnh một tiếng, Thanh Ngọc bảo đảm, ngày mai sẽ khiến thần y đó, cả Tô Hồng Tụ đều biến mất khỏi cõi đời này!”

“Lại xen vào việc của người khác, ta sẽ khiến ngươi biến mất ở cõi đời này trước.” Giọng Vệ Thập Nhị lạnh liệt, cắt đứt lời Thanh Ngọc.

Sắc mặt Thanh Ngọc lập tức trở nên trắng bệch, nàng không thể tin nổi nhìn Vệ Thập Nhị, lại chỉ thấy sắc mặt rét lạnh của Vệ Thập Nhị, ánh mắt nhìn nàng lạnh lẽo thấu xương, không mang theo chút nhiệt độ.

Trong lòng Thanh Ngọc đau nhức, buộc lòng phải lùi lại sau một bước, tránh ánh mắt lạnh lẽo vô tình của Vệ Thập Nhị.

“Dạ, Thanh Ngọc hiểu, xin lỗi, Vệ Tướng quân, Thanh Ngọc... Vượt khuôn rồi.”

Tô Hồng Tụ trong phòng lẳng lặng nghe, Vệ Thập Nhị và Thanh Ngọc rút cuộc một trước một sau rời khỏi Tô phủ.

Tô Hồng Tụ soi gương vuốt vuốt mặt bản thân căng chặt, không chút biểu cảm, rút cuộc chậm rãi, dần dần nở nụ cười chói lọi như ánh sáng mùa xuân, xinh đẹp tuyệt trần.

Theo một tiếng cười của nàng, quanh thân giống như bao phủ một tầng mây mù thật mỏng, mỹ thuật Hồ tộc bắt đầu thi triển, khoe mắt đuôi mày của Tô Hồng Tụ, một cái nhãn mày một nụ cười, một gợn tay, một uốn éo cũng toát ra vẻ xinh đẹp mỹ hoặc quyến rũ.

Trước khi Tô Hồng Tụ hóa thân thành người, mỗi ngày đều lác lác trước Tô phủ, nàng đều tràn ngập tò mò với thời gian người trôi qua, đồ vật người dùng, tất cả về con người.

Tô Hồng Tụ vốn định sau khi hóa thành hình người, sẽ lên trên đường dạo một vòng, biết một chút về đủ loại người, xem dáng vẻ người khác như thế nào, cuộc sống của con người rút cuộc ra sao, sau đó sẽ trở về Tô phủ từ từ giải quyết huyết chú trên người.

Ai ngờ Vệ Thập Nhị, Sở Dật Đình, Tô Hồng Mai... Một đám người liên tiếp ngăn nàng ở Tô phủ, để cho nàng hoàn toàn không cách nào bước ra một bước.

Hiện giờ thì tốt rồi, mọi người đi hết, rút cuộc nàng có thể ra ngoài đi dạo một chút, dù sao Tô Phúc chưa bao giờ để ý xem nàng có ở trong phủ hay không, chính là đi ra ngoài hai ba ngày, chờ đến hôm Vệ Thập Nhị ước định mới trở về, cũng chưa hẳn không thể.